

sepsal Vojne Mierstyyd

alla. Pal La. Vzpomínám si, jak jsem to jméno zaslechl poprvé, a není to zas tak dávno. Bylo to během Plesu příběhů a svíček na nádherném panství západně od Mir Corrup, kam jsem byl já a mí ostatní bratři zasvěcení magickému cechu naprosto nečekaně pozváni. Pravdou ovšem je, že jsme vlastně být překvapení nemuseli. V Mir Corrupu už totiž mnoho urozených rodin nežilo - doba, kdy oblast měla punc pokojné krajiny, totiž již dávno minula a bohatí tu měli svá sídla hlavně v průběhu 2. věku. Po krátkém rozvažování jsme tak došli k závěru, že přítomnost mágů a čarodějů byla při svátku nadpřirozena vlastně přirozená. Ne, že bychom snad byli něco víc než jen studenti malého a obyčejného cechovního kláštera, ale jak už jsem psal, nebylo zrovna z čeho vybrat.

Téměř rok byla mým jediným domovem stará barabizna, která se snažila tvářit jako rozlehlý pozemek mircorruptského cechu mágů. Mými jedinými společníky mi byli mí spolustudenti, přičemž většina z nich mě pouze trpně snášela, a mí mistři, jejichž zahořklost z toho, že musí trčet v tomhle prokletém cechu v Blbákově, se často měnila v záplavu nekonečných nadávek.

Téměř okamžitě mi učarovala škola iluzí. Magistr, který nás učil, ve mně ihned poznal nadějného žáka, který miloval nejen vědeckou stránku kouzel, ale i jejich filozofický podtext. Třeba myšlenka ohýbání téměř nepostřehnutelných energií světla, zvuku a mysli mi téměř nedávala spát. Ptáte se, co okázalé školy ničení a proměny, svaté učení obnovy a vyvolávání, praktická alchymie a očarování nebo chaotická magie mysticismu? Ani jedno z toho nebylo pro mě. Ne, nic mě netěšilo víc než vzít obyčejný předmět a s malým množstvím magie z něj navenek udělat něco úplně jiného.

Vyžadovalo to hodně představivosti, ale později jsem začal téhle filozofii podřizovat i svůj jednotvárný život. Po ranních hodinách nám byly přiděleny úkoly, které měly být hotové před večerními lekcemi. Mým úkolem bylo vyčistit studovnu po nedávno zesnulém členu cechu a roztrždit jeho změř magických knih, talismanů a prvotisků.

Byla to osamělá a nudná práce. Magistr Tendixus byl vášnivý sběratel bezcenného harampádí, přesto jsem byl vždy pokárán, když jsem vyhodil něco, co by snad mohlo mít nějakou cenu. Postupně jsem se tedy naučil jeho majetek nosit na ta správná místa: léčivé lektvary k magistrům obnovy, knihy o tělesných jevech k magistrům proměn, bylinky a minerály k alchymistům a kameny duše s vázanými předměty k magistrům očarování. A právě po jedné návštěvě oddělení očarování, kdy už jsem se pomalu vracel s obvyklým nedostatkem uznání, si mě magistr Ilther nechal zavolat zpět.

Chlapče, řekl zavalitý stařec, když mi tu věc dával zpátky. "Znič to."

Byl to malý černý kotouč pokrytý runami a kruhy červeno-oranžových drahokamů, které ho po obvodu obtáčely jako kosti.

Omlouvám se, magistře, vykoktal jsem. "Myslel jsem, že tě to bude zajímat."

Odnes to do pece a znič to, vyštěkl a otočil se ke mně zády. "A zapomeň, že jsi to sem kdy nesl."

To ale můj zájem podnítilo ještě víc, protože jsem znal jen jedinou věc, která ho kdy přiměla k podobnému chování. Byla to nekromancie. Vrátil jsem se tedy zpátky do pokoje magistra Tendixe a začal v jeho poznámkách hledat jakoukoliv zmínku o kotouči. Většina papírů byla ale bohužel psaná neznámou šifrou, kterou jsem nebyl s to rozluštit. Byl jsem tou záhadou natolik fascinován, že jsem málem nestihl večerní hodinu očarování, kterou navíc vedl sám magistr Ilther.

V několika příštích týdnech jsem svůj čas rozdělil na třídění nezajímavého odpadu, donášky a průzkum kotouče. Zjistil jsem, že mé dohady byly správné: kotouč byl skutečně nefalšovaný nekromantský artefakt. Přestože jsem většinu magistrových záznamů nerozuměl, zjistil jsem, že se domníval, že s pomocí kotouče dokáže oživit svou mrtvou milou.

Místnost byla bohužel za nějaký čas setříděna a vyklizena a mně byla svěřena nová práce pomocníka v cechovním zvěřinci. Alespoň jsem však byl konečně zaměstnán s některými ostatními spolustudenty a také se mi naskytla příležitost potkávat nejen obyčejné lidi, ale i šlechtice, kteří do cechu přicházeli s různými záležitostmi. Tím jsem se tedy zabíral ve chvíli, kdy nás všechny pozvali na Ples příběhů a svíček.

Jako kdyby očekávané kouzlo onoho večera samotné nestačilo, říkalo se o naší hostitelce, že je to mladá, bohatá a neprovdaná sirota z Hammerfellu. Do naší bohapusté a zalesněné části zapomenuté císařské provincie se prý přestěhovala teprve před jedním či dvěma měsíci, aby zde vznesla nárok na svůj starý rodinný zámek a okolní pozemky. Většina studentů v cechu si tenkrát nezdala se starými drbnami a horlivě rozebírali minulost záhadné dámy, osud jejích rodičů a neznámé důvody jejího odchodu z domoviny. Jmenovala se Betanika a to bylo vše, co jsme o ní věděli.

Když jsme společně s ostatními studenty přibyli na ples, všichni jsme se ve svých studentských róbách dmuli pýchou. V obrovské vstupní hale stál lokaj, který ohlásil jméno každého z nás, jako bychom patřili mezi šlechtu, a oslavující dav nás poté zahrnul patřičnými lichotkami. Během chvilky jsme pak samozřejmě byli všichni bez rozdílu opět zapomenuti. Byli jsme v podstatě nedůležité osoby, které však plesu propůjčily punc zajímavosti. Figurky v pozadí.

Důležití lidé se kolem nás vždy prosmýkli s dokonalou grácií. Byla tam postarší paní Schaudirra, která probírala své diplomatické schůzky s rimfarlinským vévodou v Balmoře. Orčí vojevůdce, jenž bavil chichotající se princezny vyprávěním příběhů o znásilňování a rabování. Tři cechovní magistři, kteří děsili tři nezdravě hubené, avšak urozené staré panny svými historkami o tom, jak v Daggerfallu straší. Řešily se pletichy na císařských a jiných dvorech a následně byly postupně zesměšňovány, zveličovány, zapíjeny, vyvracovány, oceňovány, zmírňovány, pokárány a odvrhovány. Nikdo o nás ani okem nezavadil, ačkoliv jsme někdy stáli v těsné vypravěčově blízkosti. Skoro jako by nás mé iluzorní schopnosti nějak učinily neviditelnými.

Odešel jsem se svým džbánem na terasu. Oba měsíce na nebi se odrážely i na povrchu velikého jezírka, které se rozpínalo napříč zahradou. Sousoší z bílého mramoru, jež orámovala okraje vodní plochy, získala ohnivý nádech a zdálo se, že hoří jako pochodně za tmy. Byl to tak nadpozemský pohled, že mě doslova zhypnotizoval, s úžasem jsem hleděl na ty podivné redgardské postavy zvěčněné v kameni. Naše hostitelka se sem přistěhovala poměrně nedávno a některé sochy byly stále ještě zabaleny do plátna, které se vlnilo a povlávalo v jemném vánku. Nevím ani, jak dlouho jsem tam stál, než jsem si uvědomil, že nejsem sám.

Byla tak malá a tmavá, nejen svou pokožkou, ale i oblečením, že jsem si ji málem spletl se stínem. Když se ke mně otočila, všiml jsem si, že je velmi mladá a krásná, nemohlo jí být víc než sedmnáct.

Ty jsi, paní, naše hostitelka? zeptal jsem se konečně.

Ano, usmála se a začervenala. "Ale se studem přiznávám, že v tom nejsem moc dobrá. Měla bych nejspíš být uvnitř se svými novými sousedy, ale zjišťuji, že máme tak málo společného."

Mně bylo naopak velmi taktně a zřetelně naznačeno, že se mnou nechtějí mít nic společného oni, zasmál jsem se. "Možná až budu v cechu mágů něco víc než jen student, budu se jim moci rovnat."

Princip rovnoprávnosti v Cyrodiilu je stále mimo mé chápání, zamračila se. "V mé kultuře musíš svou cenu nejprve dokázat, není to něco, co bys mohl zdědit. Oba mí rodiče byli velcí válečníci a já doufám, že půjdu v jejich šlépějích."

Její oči se odvrátily k trávníku a sochám.

Ty sochy, to jsou tví rodiče, paní?

Tohle je můj otec Pariom, řekla a pokynula k soše mohutného muže, který byl bezostyšně nahý, držel jiného válečníka pod krkem a chystal se mu setnout hlavu napřaženým ostřím. Bylo to na první pohled velmi reálné dílo. Pariomův obličej byl prostý a s jeho nízkým čelem, spletenými vlasy a strništěm na tváři možná i trochu ošklivý. Opomenuta nebyla ani malá mezírka mezi jeho zuby, kterou by si jistě žádný sochař nevymyslel, jedině pokud by chtěl podtrhnout jedinečnost své předlohy.

A tohle je tvá matka? zeptal jsem se a ukázal na vedlejší sochu pyšné, spíše zavalité válečnice s mantilou, šátkem a dítětem v ruce.

Ale ne, zasmála se. "To byla stará chůva mého strýce. Matčina socha je stále ještě zabalená v plátně."

Už ani nevím, co mě přimělo trvat na tom, že odhalíme sochu, na niž ukazovala. S největší pravděpodobností to nebylo nic jiného než dílo zlomyslného osudu a mé sobecké touhy pokračovat v rozhovoru. Báł jsem se, že by kdybych jí ten návrh neučinil, chtěla by se nejspíš vrátit na oslavu a já bych byl opět sám. Zpočátku ale váhala. Stále ještě se nerozhodla, zda je moudré, aby sochy trpěly ve vlhkém a někdy i studeném cyrodiilském podnebí. Třeba by měly zůstat zakryté všechny, namítla. Možná se ale jen snažila rozhovor prodloužit a svým váháním oddalovala chvíli, kdy bude i ona muset odejít a vrátit se zpátky na oslavu.

Za pár minut jsme pak strhli plachtu ze sochy Betaničiny matky. A právě tehdy se můj život navždy změnil.

Byla nezkrocenou duší přírody, křičící v zápasu se znetvořenou, obludnou postavou z černého mramoru. Její překrásné a dlouhé prsty sjížděly nestvůře po obličejí. Netvorovy pařáty tiskly její pravé ňadro s něžností, která předchází smrtelnému zranění. Jejich nohy byly vzájemně propletené bojem, který byl zároveň i tancem. Stál jsem tam jako opařený. Z téhle mrštné a zároveň děsivé ženy vyzařovala krása přesahující všechna lidská povrchní měřítka. Tomu, kdo ji vytesal, se nějak podařilo zachytit nejen tvář a tělo bohyně, ale i její moc a vůli. V její tváři se zračil jak žal, tak vítězství. Okamžitě a osudově jsem se do ní zamiloval.

Ani jsem si nevšiml, když se za námi objevil Gelyn, jeden můj spolustudent, který zrovna odcházel z oslavy. Zřejmě jsem ještě stihl zašeptat slovo "velkolepá", protože ke mně, jako z velké dálky, dolehla Betaničina odpověď. "Ano, je velkolepá. Proto jsem se také bála ji vystavit vlivům počasí."

A pak jsem už zřetelně, jako když kámen dopadne na vodní hladinu, zaslechl Gelyna: "Mara mě ochraňuj. To musí být Palla."

Tedy jsi už o mé matce slyšel? zeptala se Betanika a otočila se jeho směrem.

Pocházím z Útěchy, která je takřka na okraji Hammerfellu. Pochybuji, že tam žije někdo, kdo by neslyšel o tvé matce a jejím hrdinství, díky němuž zbavila zemi odporne bestie. Ale během toho souboje bohužel zemřela, je to tak?

Ano, řekla dívka smutně. "Ale nestvůra zhynula také."

Na chvíli se rozhostilo naprosté ticho. Nic dalšího si z té noci nepamatuji. Víím, že jsem byl pozván dalšího dne na večeři, ale mou mysl a srdce si navždy a do posledního kousku podmanila ta socha. Vrátil jsem se zpět do cechu, mé sny však byly horečnaté a nepřinášely žádný klid. Všechno se zdálo být zastřené bílým světlem a zřetelná byla jen jedna hrozivě krásná žena.

Palla.